

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 lipca 2021 roku

Strona powodowa (...) Bank (...) S.A. we W. w pozwie wniesionym w dniu 12 maja 2019 roku do Sądu Rejonowego w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniosła o zapłatę od pozwanej A. S. kwoty 45154,68 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od kwoty 43885,28 złotych. Wniosła także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu strona powodowa wskazała, iż zawarła z pozwaną A. S. umowę pożyczki bankowej nr (...) z dnia 14 września 2015 roku, na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną tj. 57726,50 złotych. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku terminowej spłaty kredytu, skutkiem czego powód wezwał pozwaną do zapłaty należności. Wobec powyższego zdaniem strony powodowej zadłużenie pozwanej w kwocie 43885,28 zł tytułem należności głównej, 1179,40 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, 90 złotych kosztów opłat i prowizji. Powód podał nadto, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 21 kwietnia 2019 roku.

W dniu 12 czerwca 2019 roku sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu w Nowym Sączu (k. 3/2).

Pierwotnie na skutek niemożności doręczenia pozwanej pozwu postanowieniem z dnia 20 listopada 2020 roku ustanowiono dla pozwanej A. S. kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu w osobie r. pr. R. R..

Następnie, na skutek ustalenia adresu pozwanej, kurator został zwolniony i przyznano mu wynagrodzenie.

Pełnomocnik pozwanej w piśmie z dnia 7 kwietnia 2021 roku stanowiącym odpowiedź na pozew (k. 114 i nast.) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwana zarzuciła nieudowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem w całości, brak wykazania umowy bankowej, na podstawie której powód dochodzi roszczenia, brak wykazania pozwanej środków pieniężnych pochodzących z udzielonej pożyczki, brak wykazania wyliczenia wysokości należności głównej oraz odsetek, oraz brak skutecznego wypowiedzenia umowy bankowej, skutkujący brakiem wymagalności roszczenia w jakiegokolwiek części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 kwietnia 2019 roku (...) Bank (...) S.A. we W. wystawił wyciąg z ksiąg banku, z którego wynikało, iż wysokość zadłużenia pozwanej A. S. w stosunku do powoda z tytułu zawarcia umowy (...) nr (...) z dnia 14 września 2015 roku na dzień wystawienia wyciągu wynosiło 45154,68 złotych, w tym należność główna w kwocie 43.885,28 złotych oraz 1179,40 złotych tytułem odsetek za okres od 14 września 2015 roku do dnia wystawienia wyciągu oraz 90 złotych z tytułu opłat i prowizji.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych- k. 12.

Nadto w dniu 29 listopada 2018 roku powód wystosował do pozwanej wezwanie do przedegzekucyjnego uregulowania należności w kwocie 3913,70 złotych w tym kwoty 3204,55 złotych tytułem niespłaconych rat kapitałowych. W dniu 13 lutego 2019 roku wystawiono dokument „wypowiedzenie umowy kredytu”, w którym wskazano jako źródło zobowiązania umowę z 14 września 2015 roku nr (...). W piśmie tym wskazano, iż należności banku wynoszą na dzień 13 lutego 2019 roku w tym kapitał w kwocie 43.885,28 zł.

Obie przesyłki były awizowane i zwrócono je nadawcy.

Dowód: wezwanie – k. 14, wypowiedzenie – k. 15, śledzenie przesyłek – k. 16-17/2

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się częściowo na dokumentach przedstawionych przez stronę powodową.

Sąd na podstawie dokumentu prywatnego „wyciągu z ksiąg banku ustalił jedynie, że bank w dniu 23 kwietnia 2019 roku wystawił wyciąg o wskazanej treści. Dokument ten jest jednak jedynie dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. a więc stanowi dowód jedynie tego że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie danej treści. W konsekwencji zgodnie z regułami dowodowymi z art. 253 k.p.c. jeżeli spór co do prawdziwości dokumentu prywatnego dotyczy dokumentu pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Dowód zatem, że treść wyciągu z ksiąg banku jest prawdziwa spoczywał na stronie powodowej (art. 6 k.c.). Jednakże strona powodowa żadnego innego dowodu na legitymację czynną oraz wysokość wierzytelności nie przedstawiła.

Na skutek zaprzeczenia przez pozwaną prawdziwości danych zawartych w wyciągu, a w szczególności co do tego, że pozwana zawarła w ogóle jakąkolwiek umowę (...) Bank (...) S.A., to na powódzie ciążył dowód tego, że okoliczności w nim wskazane są prawdziwe. Pełnomocnik powoda, pomimo doręczenia mu odpowiedzi na pozew pozwanej i określenia terminu do złożenia wniosków dowodowych, nie przedłożył dokumentu umowy z dnia 14 września 2015 roku, która miała być źródłem zobowiązania pozwanej A. S.. Brak jest zatem dokumentu źródłowego wykazującego źródło zobowiązania pozwanej oraz postanowień umownych dotyczących rzekomo zawartej między stronami umowy kredytu. Brak tej umowy uniemożliwił dokonanie przez Sąd ustaleń faktycznych co do tego, że strony istotnie umowę opisaną w pozwie zawarły, oraz co do warunków tej umowy.

Dowód w tym zakresie obciążał stronę powodową zgodnie z art. 6 k.c.

Oceny tej nie zmienia fakt przedłożenia do akt dokumentu wezwania do zapłaty, oraz dokumentu wypowiedzenia umowy bowiem znowu dowodzą one jedynie tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenia w nich zawarte. Nie dowodzą one jednak w żaden sposób, że strony postępowania były jednocześnie stronami umowy oraz tego że pozwana jest dłużnikiem w stosunku do powoda.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie nie zostało wykazane by strony postępowania łączyła jakąkolwiek umowa, w szczególności umowa kredytu z dnia 14 września 2015 roku, z której strona pozwana wywodziła swoje zobowiązanie.

Strona powodowa, nie przedkładając dokumentu w postaci umowy kredytu, nie wykazała powództwa tak co do zasady jak i co do wysokości. Brak jest dowodu na zaciągnięcie zobowiązania przez pozwaną względem powoda, jak też na wysokość tego zobowiązania, a także co do warunków, na jakich ewentualna pożyczka miałaby zostać pozwanej udzielona. Jednym słowem brak umowy źródłowej uniemożliwił Sądowi zweryfikowanie roszczenia pod względem tak zasady jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Strona powodowa nie przedstawiła w tym zakresie żadnych dokumentów poza wyciągiem z ksiąg bankowych, który, o czym była mowa powyżej nie ma mocy dokumentu urzędowego i nie może w sytuacji zaprzeczenia przez pozwaną jego prawdziwości stanowić dowodu na wysokość dochodzonej wierzytelności ani tego, że podmiotowi, który taki wyciąg wystawił dana wierzytelność faktycznie przysługuje. Ponieważ pozwana A. S. zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady jak i co do wysokości dowód, że stronie powodowej przysługuje wierzytelność w danej kwocie leżał po stronie powodowej.

W związku z tym, iż pismem z dnia 16 kwietnia 2021 roku doręczonym 22 kwietnia 2021 roku pełnomocnikowi powoda (k. 123) Sąd zobowiązał powoda do ustosunkowania się do treści zarzutów oraz przedłożenia wszelkich wniosków dowodowych pod rygorem pominięcia na podstawie art. 205³ § 2 k.p.c. Strona powodowa żadnych wniosków dowodowych jednak nie przedłożyła. Kwestia udowodnienia podstawy i wysokości dochodzonego roszczenia z

pewnością nie stanowiła nowej okoliczności i dowody w tym zakresie powinny być zgłoszone w pozwie, albo najpóźniej ich ewentualne późniejsze zgłoszenie objęte byłoby prekluzją dowodową.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji na podstawie powołanych przepisów.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 kpc i zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty należne pozwanej złożyl się koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3600 złotych oraz 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sędzia Agnieszka Poręba

Z/

1. Odnotować uzasadnienie (7-31 sierpnia 2021 roku urlop s . referenta)
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej,
3. K.. 14 dni.

N., dnia 8 września 2021 roku

Sędzia Agnieszka Poręba